

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V OPAVĚ

Sborový zpravodaj

VÁNOCE 2019

To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila (Jan 1,5)

Vánoce a jejich poselství nikdy nepřicházejí úplně vhod, protože málokdy máme všechno na svátky hotovo, připraveno, doma i v sobě uklidněno. Málokdy nás netíží ještě to či ono, co jsme chtěli před svátky ještě dokončit nebo stihnout. Nikdy nám asi není tak dobře, krásně a ideálně, abychom svátky radosti mohli prožít vskutku naplno, tak jak si to představujeme. Ale kdy jsme opravdu připraveni? Kdy budeme správně naladěni? Kdy budeme mít na svátky konečně čas i to nejlepší vnitřní nastavení? Budeme vůbec někdy? Anebo jinak – kdybychom byli naprosto dokonale připraveni a Vánoce by přišly vhod, potřebovali bychom je? Byly by to ještě Vánoce s vánoční zvěstí?

Totíž Vánoce přijdou vhod vždycky. Protože jejich zvěst je právě do situací, kdy nejsme spokojeni a uklidněni. Je to zvěst do doby šedé, ba i černé, i do bolestí a trápení, zvěst do našeho života. Vánoce přijdou vhod vždycky, protože nám nikdy není tak dobře a krásně, abychom nepotřebovali potěšit, posílit a povzbudit. Nemusíme své starosti skrývat, ony do Vánoc jednoduše patří. Právě na ně míří světlo z Betléma, Boží světlo. Vystavme se proto se vším, co k nám patří, tomuto proudu naděje a radosti. Proto se Ježíš narodil, aby vstoupil do naší všelijaké potemnělé reality a proměnil ji. Aby ji prosvítíl!

Pavel Janošik

Slovo šéfredaktora

Milí čtenáři našeho Zpravodaje,

letošní poslední číslo chceme věnovat jak 17. listopadu, tak i, a to hlavně, adventu a Vánocům. Není jednoduché vše skloubit dohromady a vy sami posuďte, zda se nám to, s velkým týmem spolupracovníků, podařilo.

V rámci oslav 17. listopadu se v naší společnosti prolínají různé názory, dost lidí se z toho snaží vytlout nějaký politický kapitál, je smutné, pokud někteří ústavní činitelé se k tomu vůbec nevyjadřují, ale je to věc svědomí. Nechceme v našem

Zpravodaji organizovat politickou diskusi, to nám nepřísluší. Ale naše církev, a za to jsme vděční, se tomuto tématu věnuje z pozice vděčnosti a odpovědnosti. O vytváření prostoru pro otevřenou diskusi se dočteme v příspěvku Pavla Janošika. Synodní rada zřídila webové stránky, kde najdete plno zajímavých informací k tomuto tématu.

<http://30svobodnychlet.cz/>

V našem sboru jsme si toto výročí připomněli v neděli 17. listopadu při bohoslužbách, část kázání bratra Janošika najdete na našich webových stránkách.

Ve dnech kolem 17. listopadu 1989 probíhal synod naší církve v Praze. Byl jsem tam delegátem za mládež. Příkládám zápis, jak jej můžete číst na výše uvedených stránkách: *Od 16. do 18. listopadu se konal 26. synod Českoobratské církve evangelické v Praze na Vinohradech. 17. listopadu večer probíhalo zasedání. Jednání bylo ale přerušeno příchodem účastníků demonstrace, která byla brutálně rozeznána policií na Národní třídě. Níže si můžete přečíst, jak synod reagoval na tuto zprávu. Uvěřejňujeme zápis v plném znění:*

V této chvíli přerušil br. prof. Ondra jednání. Oznamil synodu, že ve středu Prahy byl proveden tvrdý zásah policie proti demonstrujícím studentům. Synod schválil návrh, aby jeden příjímý účastník promluvil, co se vlastně děje. Svědectví: Právě zasáhla policie proti studentům, kteří zorganizovali demonstraci k výročí 17. listopadu. Zástup mladých lidí se vydal z Vysebradu, kde byla demonstrace povolena, do středu Prahy. Došli k obchodnímu domu Máj, kde byli zastaveni policií. Proto se zastavili, někteří si sedli na zem. Byli tam asi 1 hodinu. Byli vyzváni, aby se rozešli. Nakonec najela vozidla se štíty do demonstrujících studentů a příslušníci SNB nemilosrdně bili mladé demonstranty.

Br. farář Čejka navrhl, aby předseda synodu, syn. senior Hromádka, zavalal předsedovi vlády Adamcovi, aby bylo okamžitě upuštěno od použití hrubého násilí proti demonstrantům.

Návrh byl přijat.

Synodní senior odešel telefonovat. Synod držel chvíli ticha, modlíteb, zpěvů a čtení z Písma. Asi po půl hodině se syn. senior vrátil. Nepodařilo se mu spojit s panem Adamcem. Spojit se s ministrem vnitra se také nepodařilo. Čekal 18 minut. Nakonec byl spojen s oddělením VB – Bartolomějská. Hovořil s někým v hodnosti podplukovníka. Ten oznámil, že v místech, kde policie zasáhla, nebyla demonstrace povolena. Synodní senior se ptal, zda zásah byl přiměřený. Odpovědí mu bylo, že jejich zásahy jsou vždycky přiměřené.

Synodní senior navrhuje, aby příjímí účastníci demonstrace do zítřejšího rána sepsali svá svědectví. (autentická svědectví v pravém panelu)

Br. farář Gruber navrhuje, aby se poslal ihned telegram předsedovi vlády. Ten byl zaslán. Poté jsme se rozjížděli domů.

A dovolte mi osobní vzpomínku. Studenti naší teologické fakulty vydali jedno z prvních prohlášení, které jsme ještě na synodu obdrželi. S bázní a třesením jsem toto prohlášení četl v Opavě, ještě jsme stáli na stolech před Slezankou, bez mikrofonu. Mé předčítání textu bylo přerušováno častým skandováním, bylo zde dost lidí. Pamatuji si, že nás z vrchního okna Hlávsky sledovala kamera. Když jsem přišel domů, schovávali jsme s Aničkou různé dokumenty, ještě jsme měli strach, jak to dopadne. Ale díky Bohu, ta hrozná hydra komunismu padla a už nebyly žádné perzekuce.

Vstupujeme do adventní doby a období Vánoc. Připomínáme si dobu očekávání příchodu Spasitele. V našem sboru již pravidelně probíhá adventní dílna s prodejem výrobků. Možná už to bereme jako samozřejmost, ale za celou dílnou je úžasný kus práce mnoha lidí, kteří to zajišťují a také úžasná práce našich dětí, mládeže a nakonec i dospělých.

Adventní i vánoční program je uveden dále, těšíme se na společenství s vámi. Naděje příchodu se má slavit ve společnosti těch, kteří čekají na příchod Spasitele. Těšíme se na všechny.

Tento Zpravodaj je opět rozsáhlý, v rámci úspory jsme v tomto čísle vypustili článek k historii sboru.

Vám všem pak přejeme nadějně prožití adventu a požehnané svátky nejen vašim rodinám, ale také těm, kteří jsou v těchto dnech osamocení. I na ně myslíme.

Tonda Plachý

Kalendář akcí ve sboru

BOHOSLUŽBY:

Opava – každou neděli v 9 hod., se slavením sv. večeře Páně každou první neděli v měsíci.
Po bohoslužbách možnost posezení a vzájemných rozhovorů ve sborové kavárně.

Sudice – každou druhou neděli v měsíci v 11 hod.

Aktuální rozpis obsazení nedělí najdete na webových stránkách sboru.

DALŠÍ SBOROVÁ SETKÁNÍ

úterý, 16 hod – mraveniště (dle rozpisu na webu)

čtvrtek, 17 hod – zkouška pěveckého sboru

čtvrtek, 18 hod – biblická hodina (Apoštolské vyznání víry)

čtvrtek, 19 hod – schůze staršovstva (3. čtvrtek v měsíci)

pátek, 15.30 hod – náboženství

pátek, 18 hod – mládež

DALŠÍ SBOROVÉ, SENIORÁTNÍ A CELOCÍRKEVNÍ AKCE

22.12. Vánoční slavnost

28.12.- 1.1. Silvestrovská Travná

5.-12.1. Alianční týden modliteb

9.1. Beseda se studentem teologie Benjaminem Rollem

19.1. Slavnostní uvedení knihy „Čárlí, kluk z fary“ (hosté: Pavel Veselý a Tomáš Trusina)

Dále nabízíme:

- duchovní rozhovory
- vysluhování večeře Páně v rodinách u starších a nemocných
- křest a s ním související předkřestní přípravu
- církevní svatbu a s ní související předsvatební přípravu
- církevní pohřeb
- možnost zapůjčení duchovní literatury a evangelických časopisů
- Bible k zakoupení
- zasílání Zpravodaje, nedělních oznámení, kázání (e-mailem)
- pronájem sborového sálu

V případě zájmu neváhejte kontaktovat faráře sboru.

Bohoslužby jako centrum života sboru – VI

Důležitým prvkem bohoslužeb je společné vyznávání víry. Liturgická komise synodní rady připomíná, že důraz na jednotu všeobecné církve a připomenutí společné víry se nepojí výlučně se slavením večere Páně. Z tohoto důvodu se už v některých sborech církve stalo vyznání víry pravidelnou součástí každých bohoslužeb jako odpověď na slyšenou zvěst i výraz sounáležitosti s obecnou církví Kristovou. Apoštolské vyznání víry je v našich sborech jistě známější. Nicejsko-cařihradské vyznání je však rovnocenné a je podle již zmíněné liturgické komise namístě do bohoslužeb střídavě zařazovat jedno i druhé.

Věříme v jednoho Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, všech věcí viditelných i neviditelných. A v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího, z Otce zplozeného přede všemi věky, Boha z Boha, světlo ze světla, Boha pravého z Boha pravého, zplozeného nikoli učiněného, též bytnosti s Otcem; skrze něhož všechno učiněno jest; jenž pro nás lidi a pro naše spasení sestoupil z nebes a vtělil se z Ducha Svatého a z Marie Panny a stal se člověkem, ukřižován také za nás pod Pontským Pilátem, trpěl a byl pohřben. A vstal z mrtvých třetího dne podle Písem, a vstoupil na nebesa a sedí po pravici Otcově a opět přijde se slávou soudit živé i mrtvé, jehož království nebude konce. A v Ducha Svatého, Pána a oživovatele, jenž z Otce a Syna vychází, jenž s Otcem a synem je zároveň uctíván a oslavován, jenž mluvil skrze Proroky; a jednu svatou obecnou a apoštolskou církev. Vyznáváme jeden křest na odpuštění hříchů a očekáváme vzkříšení mrtvých a život budoucího věku. Amen

Lze užívat také různé parafráze, zhudebnění, tematicky vhodné písně (např. 152). Příkladem moderní parafráze je vyznání používané ve Francouzské reformované církvi, které schválil tamní synod:

Věříme v Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího, který se stal člověkem, abychom měli odpuštění, radost a spásu. Věříme, že zemřel a byl vzkříšen, aby nám dal vítězství nad smrtí a ujištění o našem vzkříšení. Věříme, že přijde v moci a slávě, jako přišel ve slabosti a ponížení. Skrze něho věříme v Boha Otce, který nás přijímá za své děti a miluje nás, jako miluje Ježíše Krista. Věříme v Ducha svatého, který působí v našem srdci a ujišťuje nás, že jsme Božími dětmi, který vede církev Božím slovem a zjevuje nám slávu Ježíše Krista. Věříme ve všeobecnou církev, viditelnou i neviditelnou, hříšnou i ospravedlněnou. Věříme, že jsme všichni spojeni s Ježíšem Kristem. Věříme, že království Boží je naší společnou nadějí.

Vyznání víry je červenou nití každé předkřestní přípravy a součástí každého křtu. Může se nám zdát, že ve vyznání odříkáváme nehybné a nadčasové pravdy. Vždyť lidská slova nemohou uchopit Boží tajemství. Jazyk vyznání má však daleko ke slovníku definic a pouček. Připomínáme si, co se událo pro nás, a přinášíme sem to, co se od Boha k nám děje. Je to pohyb lásky, na který odpovídáme.

Apoštol Tomáš pronesl při setkání se Vzkříšeným první vyznání: „Můj Pán a můj Bůh.“ I my jsme Božím slovem stále více přiváděni z nevěry k víře, z nedůvěry k důvěře. A když s apoštolý vyznáváme víru, nevyhlašujeme křesťanský světonázor, jde

spíš o náš vztah k tomu, kdo nás má rád. Otazníky tu zůstávají, tak jako i v našich mezilidských vztazích. Nedořečenost k nim patří. Při bohoslužbách se můžeme na chvíli vzdát vlastních slov a vyjádření, aby zazněl spojený hlas Božího lidu. Je to chvíle

pokorného údivu nad tím, jak se nám Bůh ukazuje. Zmlknutí, které se odvažujeme prolomit společnými slovy.

Pavel Janošik

Rozhovor

... s IVO MLUDKEM

Opavákům asi Ivo Mludka nemusíme moc představovat. Narodil se 27. srpna 1964 v Opavě. V době studia Střední ekonomické školy v Opavě se postupně seznamoval s rockovou muzikou ze Západu. Na burzách v Ostravě nakupoval desky, šířil nahrávky a pořádal rockové poslechové diskotéky ve vesnicích v okolí Opavy a Hlučína. Po maturitě nastoupil základní vojenskou službu u jednotky Pohraniční stráže v Břeclavi a byl svědkem, jak komunistický režim hlídá železnou oponu. Od půlky 80. let pracoval jako kulisák ve Slezském divadle v Opavě a postupně navazoval kontakty s československým disentem a polskou opozicí. Šířil samizdat přivážený na Opavsko z Prahy a podílel se na vydávání vlastního samizdatového časopisu Protější chodník. V prosinci 1988 podepsal Chartu 77 a následně byl pravidelně zadržován a vyslýchán Státní bezpečností. V listopadu 1989 se stal vůdčí postavou sametové revoluce v Opavě. Počátkem roku 1990 odmítl vstoupit do politiky a spolu s dalšími lidmi založil noviny Region. Nyní se věnuje sociální práci, je předsedou Rady opavské Charity. Po ukončení politické aktivity a vystudování vysoké školy se zabýval novinářinou. Dnes je činný především jako pedagog na vysokých a středních školách v Olomouci a Opavě.

A snad závěrem mohu napsat, že se jedná o skvělého člověka, který nemá konfesní předsudky, je otevřený a přátelský a rád s ním spolupracujeme na různých diskusních akcích.

Ivo, po létech pronásledování a nejistoty přišel listopad 1989 a následný proces. Jak jsi to prožíval? Uvolnil ses?

Už jsem do jednoho sborníku napsal, že jsem se cítil jako pan Brouček z románu Svatopluka Čecha, když se dostal na Měsíc. Celý svůj dosavadní život jsem prožil

uprostřed takzvané normalizace, tedy v onom šedivém komunistickém profízlovaném bezčasi, o němž jsem byl přesvědčen, že bude trvat na věčné časy a nikdy jinak, jak nám to vyhrožovala hesla, visící po celé ostnatým drátem obehnané republice. Byl jsem smířen s tím, že se to za mého života nikdy nezmění, ale zároveň jsem byl odhodlaný se tomu sám za sebe nepoddát.

Uvolnění je slabý výraz proti tomu, co jsem zažíval. Ta katarze, euforie, ten pocit, že jsem se dočkal něčeho tak převratného, tak nepředstavitelného! Dodnes si to vše dokážu vybavit a stále za to děkuji! A jistě – uvolnění se pak dostavilo i u přízemnější věci, protože v té době jsem byl za své protirežimní aktivity trestně stíhán, ale díky Listopadu 1989 byla na trestné činy proti režimu vyhlášena ještě prezidentem Husákem amnestie. Zároveň jsem ale rovnýma nohama spadl do porevolučních událostí, takže začal kolotoč manifestací, vyjednávání, generální stávka... Za dva měsíce jsem zhubl o deset kilo, což v mém případě už asi muselo znamenat vysychání kostí (smích).

Byl jsi při vzniku občanského fóra v Opavě, našlo se dost ochotných lidí?

Byly to takové postupné vlny. Na první dvě manifestace přišli především velmi mladí lidé, středoškoláci, měli jsme velký strach, aby se jim něco zlého nestalo. Později se ukázalo, že oprávněný, protože podle některých svědectví byly na Hlásce v pohotovosti Lidové milice s nabitou municí. Rodiče těchto mladých studentů se přidávali až později.

Po založení Občanského fóra jsme začali budovat alespoň jakousi, byť chatrnou, organizační strukturu, vyzvali jsme lidi na náměstí, ať zakládají Občanská fóra ve

svých kancelářích, školách či fabrikách, zvolí svého zástupce a ten ať dorazí k nám s pověřovací listinou. Z těchto lidí jsme pak sestavili Koordinační centrum Občanského fóra a setkávali se několikrát týdně na pravidelných poradách, kde jsme nejprve organizovali generální stávku a pak se chystali na první svobodné volby, republikové a komunální. No a to už pomalu ochota lidí slábla, protože to znamenalo opravdu hodně práce, na kterou neměl každý čas. Já jsem odešel ze zaměstnání a věnoval se tomu na plný úvazek. Mimochodem první dva měsíce bez jakékoliv výplaty □ Ale kandidátky do parlamentních a poté komunálních voleb jsme sestavili a na plné čáře tehdy vyhráli, opavské Občanské fórum mělo nejlepší výsledky po Praze.

Máme svobodu, to je zkrátka tak, jak se v ní cítíš? Co Tě povzbuzuje?

Cítím se znamenitě, protože se znamenitě cítit chci. Sám si ručím za vše, co se mi povedlo, i za to, co jsem zpackal. Svobodu vnímám jako bezbřehé množství možností, z nich si musím vybírat sám a být u toho velmi obezřetný, protože svoboda je odpovědnost. Tu odpovědnost Vám nikdo nepřikáže, musíte se k ní dopracovat sám. Už to je ohromné povzbudivé, že můžete všechno, ale sám se dobrovolně něčeho vzdáváte, protože to nevnímáte jako správné. Můj oblíbený autor Viktor Frankl hovoří o „svobodě k něčemu“ a „svobodě od něčeho“.

Ale co mě povzbuzuje? Potkal jsem v životě spoustu zajímavých lidí, ocitl se na mnoha skvělých místech a byl účasten řady úžasných událostí. Ale to vše není nic proti každé jedině chvíli, kdy můžu být se svou ženou Andreou a dětmi Tomášem, Barčou a Ondřejem.

V celém období prožívají určité změny i křesťané. Jakou vidíš úlohu církvi v dnešní společnosti?

Dnes je vše relativizováno, všechny hodnoty jsou stavěny na roveň, nic není morálnější, důležitější nebo vzácnější. V takovém světě se není čeho chytit. Je sice bezbřezě volný, což může působit na první pohled absolutně svobodně, ale zároveň je vlastně bezútěšný. Už hrdina Dostojevského románu Bratři Karamazové Aljoša říká, že kde není Bůh, je vše povoleno. Říká to ale s hrůzou... Církev by měla vracet do postmoderního rozvolněného prostředí hodnoty, kterých stojí za to se držet, díky kterým se člověk může ukotvit a dále růst. Které vlastně dávají životu smysl.

A na závěr osobní otázka, stále se hodně angažuješ, jsi aktivní například v sociální oblasti, přednášíš na vysoké škole, v čem Ti pomáhá víra?

Já jsem z těch, kterým nebyla víra dána shůry, ale kteří si ji musí každým dnem vybojovávat, sami na sobě vyvzdorovat... Ale čím jsem starší, tím více jsem přesvědčen, že to je pro mne vlastně dobře. Ten zápas totiž přináší do mého života stále

nová a nová překvapení, inspirace. A občas se mi stane, že skrze trhliny v tom, co jsem se pro sebe rozhodl už nezkoumat, ale přijmout jako dogma, nad nímž nebudu uvažovat, probleskne cosi, co mi dá na okamžik možnost zakusit něco zvláštního. Cosi, co mne přesahuje natolik, až se mi zatají dech. Teď právě je to například uvědomění si, jak důležité je vyjadřování vděčnosti v každodenně se opakujících modlitbách. Protože člověk může prožít to nejcennější, co mu bylo dáno, tedy neopakovatelný čas života, lamentováním nad tím, co mu uteklo, nebo se naopak radovat a těšit ze všeho, co mu bylo dopřáno. Stejný život je možno zapškle pronadávat v zajetí všemožných frustrací, nebo prožít s vděčností za dar být alespoň na chvíli zde na tomto krásném světě se vším dobrým i těžkým, co to přináší. A tím se vlastně taky vracím k Tvé první otázce - má vděčnost za to, že žiju už třicet let ve svobodném světě, je bezmezná.

Ivo, díky za rozhovor a těším se na další společné akce.

Rozhovor vedl Tonda Plachý

Sjezd (nejen) evangelické mládeže

Tak jako pokaždé i tento rok pořádal Celocírkevní odbor mládeže akci Sjezd (nejen) evangelické mládeže. Sjezd se konal v Novém Městě na Moravě ve dnech 4.–6. října 2019.

Sjezdu se zúčastnilo i pár mládežníků z našeho sboru. Součástí programu byly mimo jiné přednášky, diskuze, rozhovory, dílny a koncerty. Celkem se zúčastnilo několik stovek mládežníků z celé republiky,

pro které organizátoři museli připravit přespaní hned v několika školách a tělocvičnách, které byly tradičně rozděleny na “klidné” a “hlasité”. Peníze vybrané na akci šly do místní neziskovky Domácí hospic Vysočina.

Osobně se mi Sjezd líbil opravdu značně. Těšil jsem se na kamarády a známé, které potkávám právě jednou za rok na Sjezdu. Zaujal mě rozhovor s Jindřichem Šídlem,

film Třetí světy a také nedělní bohoslužby vedené Alžbětou Hatajovou a Filipem Boháčem.

Doufám, že 12 měsíců uběhne rychle a příští ročník tu bude co nevidět.

Vojtěch Janošík

Biblické průšvihy aneb konfirmandi v Novém Jičíně

27. - 29. 9. 2019

Poslední víkend v září jsme se srazili v Novém Jičíně s cílem se duševně a přátelsky obohatit. V hojném počtu jsme se shlukli v okolí fary a celý víkend jsme se za břicho popadali, pobíhali, chodili a hezky papali jídlo, které nám naše přeužasně, nejlepší, nejkuchařovitější a nejskromnější kuchařky nachystaly (zcela objektivní názor, jak si můžete povšimnout). Tématem byly již zmíněné biblické průšvihy a myslím, že řečník Ivan Stanko nás nejen příjemně vyvedl ze stereotypů, ale ukázal nám také trochu jiný pohled na věc. A ačkoliv jeho program byl možná pro trochu starší mládež, naši konfirmandi nezklamali a aktivně se zapojovali do diskuze. Víkend jsme zakončili večerní hrou, kterou všichni účastníci zvládli na výbornou i přes všechny drobné komunikační problémy, a díky

zaslouženému spánku nikdo v neděli ráno v kostele při kázání nespal, což osobně považuji za úspěch. A jakožto již vysloužilý člen konfirmandů musím vypíchnout ještě jeden fakt, a sice to, že nás bylo dohromady skoro třicet, což je podle mě skvělé a přála bych si, aby to tak bylo i nadále.

Terka Dehnerová

Terko a všichni ostatní, je moc fajn, že se zúčastníte seniorátních akcí. Máme z toho radost a těšíme se ze všech zpráv. Jste prima.

Redakce Zpravodaje

Podzimní Travná

Dne 25. října se sešla část naší opavské mládeže na nádraží Opava východ, a to za jedním účelem. Jet do malé vesničky u Javorníku jménem Travná. Mnozí už asi ví, oč se jedná, ale pro ostatní rád vysvětlím. V této vesničce je budova, kam se už po generace jezdí, abychom se potkali se svými známými či kamarády. Po cestě, která proběhla v pořádku, jsme byli rádi, když jsme od našich kuchařů dostali výbornou večeři. Pak následoval program, kde jsme se seznamovali. V sobotu dopoledne jsme dostali za úkol natočit pár videí, např. minutové video s receptem na živou vodu.

Bylo to celkem unavující a tak jsme všichni byli rádi, když jsme dostali výborné jídlo. Následoval polední klid, který opravdu všichni využili na regeneraci. Odpoledne jsme měli místo jednotného programu na výběr hned ze tří různých aktivit - lukostřelba, zpěv a prezentace o Izraeli. Já si osobně zvolil právě Izrael a myslím si, že jsem udělal dobře. Pak už jenom večere a večerní program. Nedělní bohoslužby byly velmi záživné, všichni jsme byli potěšení, když nás lidé z Javorníku srdečně zdravili a byli rádi, že tam jsme. Odpoledne bylo znovu na výběr, tentokrát už jenom mezi

zpěvem a lukostřelbou. Večerní program byl asi jeden z nejzajímavějších. Byl o sebepřijetí, což bylo i téma celé Travné.

Jelikož už jsem musel v pondělí odjet, tak jsem nestihl výlet. Na Travné se mi moc líbilo a určitě se chystám jet i příští rok.

Vojta Skalička

Opavská mládež opět v akci

Jako každoročně jsme se i tentokrát 8.-10. 11. účastnili křesťanského (nejen) hudebního minifestivalu příhodně nazvaného Ostravské listopadání. V pátek večer jsme se, k našemu upřímnému údivu, zvládlí my, to jest syn faráře, syn kostelníka a já, úspěšně dopravili až do stanice Ostrava-Stodolní, aniž bychom my nebo naše okolí utrpěli nějakou vážnější újmu na zdraví. (Nepočítejme pána, který měl tu smůlu, že seděl ve vlaku hned vedle nás, a tak strávil půl hodiny svého života zíráním na tu podivnou suitu tří mladých lidí, kteří byli evidentně buďto padlí na hlavu nebo zdánlivě pod silným vlivem alkoholu a který si nebyl chvílemi jist, jestli má vyhodit z okna nás nebo sebe. V Ostravě se k nám pak připojila další skupina opavské mládeže. U společného stolu v prostorách fary sboru ČCE jsme se nad buchtami a čajem pozdravili a seznámili s dalšími účastníky z jiných měst, a už byl nejvyšší čas vyrazit do Parníku, klubu, který je široko daleko vyhlášen svou skvělou atmosférou a netradičními hudebníky. „Jsme silný jak silný je lano co k nebi nás poutá...“ Dokonalý zpěv Jardy Svobody ze skupiny Traband brzy zaplaví prostor Parníku. Na jedné vlně všichni proplouváme krásným večerem za zvuků ostrého příboje úderů kytary a slov, jež se utápí v moři hlubokých tónů harmonia...

„Ale já mám ještě noc!“ namítá kdosi popuzeně, když se máme o půl osmé

sesednout ke stolu a nasnídat se. Velká porce výtečných buchet a dva hrnky kávy však probudí i ty největší ospalce a jen co uklidíme nádoby, už se do místnosti hrne pan Ladislav Moravetz, kantor naší církve, s úsměvem si sedá za klavír a nadšeně nás provází následující hudební dílnou, okořeněnou vtipy a zábavnými historkami ze světa muziky. Celé odpoledne je pak věnováno poslechu temné hudby FAQband, chval a modliteb skupiny Adonai a originálních a skvělých písní Honzy Dospivy. K mému nemalému překvapení program zahájilo představení úžasného All imp, improvizčního ostravského divadelního souboru, k jehož členům patří i Kačka a Síma Kopecké. Svižné, krátké a neuvěřitelně kreativní scénky plné zpěvu, doprovázené hlasitým smíchem publika rozjasnily nejen naše tváře, ale i celý večer.

Letošní ročník Listopadání zakončily slavnostní nedělní bohoslužby (tak slavnostní, že je dokonce natáčela televize Noe) s kázáním Pavla Šindlera, Ewy Jelinek a Marka Zikmunda, prokládané hudbou Ladislava Moravetze a zpěváků jeho včerejší dílny. A už nadešel čas se rozloučit. Naposledy se zakusujeme do bábovek a závinů, narychlo balíme zapomenuté svršky a za neustálého a všeobecného mávání se rozjíždíme do svých domovů. Však se zase brzy uvidíme. Na Letné, na Travné, na příštím Listopadání...

Své zážitky zachytila Katka Domesová

Náš podzimní výlet

V sobotu 12. října zorganizoval náš osvědčený cestovatelsko – poznávací tandem Vít Skalička a Tomáš Chalupski pro všechny nádherný výlet, tentokrát po stopách šlechtických sídel Horního Slezska. Přestože jsme Slezané, dostali jsme se do míst, o kterých mnozí z nás vůbec nevěděli nebo je dávno zapomněli či je znovu objevili v nové kráse, a byli jsme tomu velmi rádi.

Pohodlně jsme se usadili v přistaveném autobuse a v 8 hodin bezpečně vyjeli nádhernou podzimní krajinou osvětlenou sluncem a zcela pohlcenou babím létem.

Cesta vedla přes polské hranice a naše první zastávka byla ve městě Glogowek, český Malý Hlohov neboli Hlohovek. Na nádvoří zámku nás přivítal historik města Glogowku a provedl podrobný výklad o historii zámku, ale i kláštera a dalších pamětihodnostech Glogowku (Loreta, mariánský sloup, kostel sv. Bartoloměje). Jako všude v postkomunistických zemích zničených režimem i zde se snaží skupina nadšenců, obyvatel Glogowku a odborníků postupně oživovat toto místo a získané peníze z fondu EU vložit do rekonstrukce. Majestátní kostel sv. Bartoloměje nás oslnil v plné své kráse. Prohlídky byly umocněny výkladem místního průvodce a historika a polština, kterou hovořil, nebyla pro nás až tak velkou překážkou.

V městečku jsme měli zorganizován i společný oběd v pěkné restauraci poblíž centra.

Na závěr si mohli zájemci zakoupit v místní výrobě oplatku a sušenek- firmě Piast (největší v Polsku) - sladký suvenýr v podobě zlozků i jiných cukrovinek, čehož jsme rádi využili.

Poté naše putování pokračovalo zpět k česko-polským hranicím, ale nikoliv ještě

domů. Zamířili jsme na Osoblažsko. Dříve velmi zanedbaný kraj se těžce vzpamatovává z necitlivého užívání hraničícího s ničením, které začalo již v roce 1945.

Nejprve jsme zastavili v malé obci, čítající pouze pár desítek obyvatel, s názvem Hrozová. Důvodem zastávky byly unikátní fresky pocházející ze 13. století, náhodně objevené v místním kostele při rekonstrukci v roce 2014. Entusiasmus a nadšení místní obyvatelky, místostarostky obce, která se o kostel stará a která nám také podala detailní výklad, nás téměř dojalo. Nejen fresky, ale celý citlivě zrekonstruovaný kostel na nás silně zapůsobily.

Třešinkou na dortu byla pro nás návštěva Slezských Rudolc. Tamní zámek, který se dlouhá léta ukrýval v křoviskách, mlází a téměř bažinách, povstal z popela jako bájný Fénix a uvítal nás svou velkolepostí. Slezské Versailles je naprosto přesný název. O trablech, které doprovázely navrácení zámku obci od všemožných vlastníků, převážně “samozvaných demoličních čet“, nám ochotně povyprávěl historik zámku, který je v čele sdružení za záchranu této památky.

Dovolu mi krátkou osobní vzpomínku: Když jsem v roce 2008 zámek navštívila, vstup do něj nebyl možný. Zato tam natáčela Česká televize pořad do cyklu Ta naše povaha česká, díl Zámky na odpis?. Režisér mě zastavil a oslovil, zda bych na kameru neproněsla svůj názor na celkový stav zámku v tomto opuštěném kraji. Využila jsem této pěkné příležitosti a vyslovila jsem na kameru přání, aby stát nezapomínal na tento zapadlý kout u polských hranic a poslal peníze na opravu zámku. Netušila jsem, že po 11 letech se to konečně splní. Při vystoupení z autobusu na

náměstí ve Slezských Rudolticích se přede mnou rozzářil zámek s krásnou francouzskou zahradou a rybníkem. Slzy mi vstoupily do očí....

Bylo 18 hodin a naše cesta se chýlila k závěru. Plní dojmů jsme se vraceli do Opavy.

Nedělková drakiáda

V sobotu 19. října odpoledne se rodiny s dětmi sešly u Bílovských v Oticích. Nejprve jsme se vydali na blízkou Otickou sopku, kde jsme pouštěli společně draky. Počasí nám opravdu přálo, foukalo tak akorát a všichni dračí různých tvarů i velikostí brzy vzletli. Po pouštění jsme se občerstvili u Bílovských na zahradě výbornými buchtami a čajem. Následovala dračí hra. Starší děti na stanovíštích nadšeně zadávaly úkoly svým mladším kamarádům. Za splnění úkolu dostávaly děti mašličku na dračí ocásek. Všechny děti vše splnily a tak si mohly jít k Hedvice pro medaile. A to už hořel oheň a děti i dospělí opékali špekáčky. Někteří se bavili, jiní (zvláště děti) běhali po zahradě. Se setměním jsme odjížděli plni krásných zážitků.

Vím, že nejsem sama, kdo si drakiádu užil. Za všechny moc, moc, moc děkuji Renči

Vánoce ve vězení

Jaké jsou Vánoce za mřížemi? Za ty roky, co dělám vězeňského kaplana, jsem dospěl k poznání, že čas Vánoc na nás působí jako jakýsi pomyslný umocňovač či zhušťovač. Jací zrovna jsme, co zrovna prožíváme, to Vánoce jen znásobují... Jestli má někdo i jindy radost z toho, že je se svými blízkými,

Byli jsme obdarováni pocitem, že existují lidé, kterým krajina jejich domova není lhostejná a obětují své pohodlí pro její záchranu. Kéž je to inspirací pro všechny!!!

Anička Volkmerová

Bílovské za vzornou organizaci celé akce, za soutěž pro děti, za soutěžící listy i krásné dračí medaile. Honzovi Bílovskému děkujeme za přípravu a udržení ohně k opékání. A Pánu Bohu, že nám dopřál se spolu sejít, užít si odpoledne a že nám letos vyšlo počasí ☐. Můžete se podívat na pár fotografií na sborovém webu.

Zdenka Jančářová

Je moc prima, že se scházejí děti i rodiče na společných sborových akcích. Není to samozřejmost, organizátoři z našich řad tomu věnují hodně času a blavně je zde možnost budovat společné vztahy mezi dětmi, rodiči i dalšími účastníky. Díky za to, vždyť živé společenství tvoří církev. Díky všem pořadatelům, obzvláště těm z Otic!

Staršovstvo sboru

pak ji bude mít o Vánocích ještě větší. A samozřejmě i naopak... Když se někdo cítí sám, zpravidla se Vánocemi jeho samota znásobí. Zvláště Štědrý den je v tomto ještě nemilosrdnější než jiné dny... Proto jsou o Vánocích ve věznici někteří dost naměkko, smutní a uplakaní. Tyto muže i ženy velmi

potěší, když s nimi někdo lidsky promluví, naslouchá jim, popřeje jim něco pěkného... Naopak ti otrlí, tvrdí a naoko bezcitní svůj postoj ještě zesílí a vedou silné řeči o tom, že Vánoce vůbec neprožívají a nic jim neříkají. Vnímám to jako způsob obrany. Na vánoční bohoslužby nejspíš nezavítají, aby se před druhými neshodili. Ti první ale ano a rádi. Jsou otevření pro slyšení

vánočního evangelia, příběhu rozumí a nechávají ho k sobě promluvit. Proto se o letošních Vánocích opět chystám vyrazit do věznic. Také i z toho důvodu, abych pozdravil a osobně popřál pěkné Vánoce i těm zaměstnancům, kteří budou zrovna ve službě a budou doma chybět svým rodinám.

Pavel Janošík

Návštěva sboru ve Vítkově

Jedním z našich vzdálenostně nejbližších sborů (asi 30 km) je sbor ve Vítkově. Od roku 2000 je administrován z našeho sboru a postupně se vytváří společná vazba. Je to asi přirozené, když blízké sbory mají společného kazatele. Vítkovský sbor vykonává dobrou práci v oblasti, která patří k nejhudším částem našeho regionu a možná i celé republiky. A tato částka Božího lidu zde i přes různé překážky pracuje, žije, pomáhá a hlavně stále zvěstuje Krista, toho živého, který je blízký těm, kdo jsou potřební. Probíhají zde nejen bohoslužby a biblické hodiny, ale také koncerty, noc kostelů a další akce. Jedna z velmi důležitých aktivit je pořádání bazarů. Nejedná se jen o běžnou akci, kde se nabízí nějaké oblečení a další věci. Je to adresná činnost pro opravdu potřebné, kteří stojí frontu, aby mohli mít pěkné oblečení, tolik potřebné nádobí, ale i třeba záclony. A místní s nimi hovoří a hledají řešení jejich nepříznivé situace.

To vše jsme se dozvěděli při společných bohoslužbách, které proběhly 24. 11. 2019. Členové opavského sboru přijeli ke společným bohoslužbám, které ukončovaly církevní rok, a spolu s vítkovskými slavili svatou večerí Páně. Kázáním posloužil opavský farář a zdejší administrátor Pavel Janošík. Naplněná a nově opravená modlitebna byla svědkem slavení nejen bohoslužby, ale také společenství bratří a sester, které spojuje víra v živého Krista.

Jsme vděční za společné setkání, jsme vděční vítkovským za pozvání k bohoslužbám, jsme vděční za rozhovory a milé občerstvení po bohoslužbách a děkujeme opavským, kteří se bohoslužeb zúčastnili.

Tonda Plachý

Trocha poezie... aneb poetické okénko

Je čas adventní, čas čekání, čas přemýšlení a dumání, a já si říkala, co krásného a poetického naservíruji na podnosu poetiky. Vybrala jsem básně Hany Fouskové (1947-1915), rodačky ze Šluknova. Tato básnířka a výtvarnice prožila většinu života ve Světle pod Ještědem a v roce 2004 byla nominována její sbírka Troud na cenu Magnesia Litera. Ve svých básních a próze (autobiografický román Schizofrenička vycházel jen jako ukázky v časopise) se vyrovnávala se svou zkušeností s duševní nemocí. Vydala sbírky Jizvy (1998), Troud (2003) a Psice (2008), poslední sbírku Zaříkávání smrti už nestihla připravit k vydání.

...

Tvoř a hoř
a sálej žár
kolem tebe suchopár
nedopuť
aby bůh
byl stár

...

Kam bys vzlét
letěla bych za tebou
a jak bychom se proháněli
tmou
samy hvězdy by z nás
osleply
Čas počítá mé dny sám od
sebe
jsou všechny jako brázda
v kamenitém poli
Jak mě ten čas bolí
bez tebe

...

Má smrt nikoho nedojímá
mě samotnou jistě ne
i za branami ráje bude zima
a nebude tam nikdo
kdo mě obejmě
jen káně vzcnosné na mě
křídlem mávne
když nade mnou se snáší
k večeru
smutně zalká na pozdrav a
letí dál
už dávno mám bílé skráně
a tak sama kráčím kalnou
stokou
nekonečných let a dnů
jak tichá polednice chodím
lesem
a svět i bůh se na mě dávno
vykašlal

...

Nikdy se neohlížej zpět
jak Lotova žena
v solný sloup budeš
proměněna.

Nevzpomínej!
 Nenoř se do propasti let
 nikdy se nedotýkej hvězd
 na troud propálíš si dlaně.
 Za tebou propast času zeje
 ani se nenaděješ
 a roztříštíš si kosti o skály.
 A oči jež po tobě kdysi plakaly
 už dávno vytekly
 a vsácky se v zem.
 Život je předpekli
 a člověk v něm nešťasten.

Ty se však dál plahoč černou tmou
 tajemným svitem uhrančivých hvězd
 a zsinálý měsíc bude letět za tebou
 a zářit nad jedinou ze všech možných
 cest.
 Na křižovatkách neváhej
 a neohlížej se zpět
 jinak proměníš se v solný sloup
 a zůstaneš stát jak ukazatel cest.

Verše vybrala Simona Kopecká

VÁNOČNÍ OSMISMĚRKA

E	T	N	E	V	D	A	Š	R	A	D
S	E	Í	A	E	C	O	N	Á	V	Y
Ž	I	E	R	J	N	M	J	ÍN	K	E
Z	R	L	Í	O	Y	O	O	Č	H	S
R	A	Ě	V	N	S	D	I	Ů	A	E
M	M	D	N	E	E	L	B	I	B	D
É	D	N	F	S	S	I	Á	Z	Y	O
L	I	A	Ů	E	Á	T	A	V	R	R
T	L	N	J	R	L	B	R	O	A	E
E	K	O	M	E	T	A	S	N	Y	H
B	Ú	C	N	I	Ř	Ý	T	S	A	P

TAJENKA OSMISMĚRKY:

SLOVA

K VYŠKRTÁNÍ:

ANDĚL, ADVENT,
 BÁSNĚ, BETLÉM,
 BIBLE, BŮH, DAR,
 HERODES,
 JESLIČKY, JOSEF,
 KOMETA, MARIE,
 MODLITBA, NOC,
 PASTÝŘI, RYBA,
 SÁL, SENO,
 SILVESTR, SLÁVA,
 SNY, SYN, TRŮN,
 ÚKLID, VÁNOCE,
 VÍRA, ZVON

Připravila Zdenka
 Jančářová

Vánoční luštění

1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						

1. Kdo viděl jako první betlémskou hvězdu?
2. jméno Ježíšovi matky
3. autor jedné z knih Starého zákona
4. Kdo byl v bříše velryby?
5. Apoštolové v noci nakonec v Getsemanské zahradě (přítomný čas)
6. první slovo křesťanského pozdravu
7. jméno polského města, které bylo před pár lety cílem sborového zájezdu

Tajenka - název známé vánoční písně

Připravila Saša Dehnerová

O duchovní lince

V pátek 15. listopadu jsem byl pozván, abych promluvil na opavském náměstí. Ve své řeči jsem vyzvedl velikost daru svobody a potřebnost naší péče o něj. Potěšil mne postřeh jedné účastnice, že duchovní linka dala tomuto setkání ještě větší a milejší rozměr. Přesně o to mi šlo: duchovní rozměr citlivě zmínit, naznačit, pozvat k němu. O totéž jsem se snažil i při Opavském nočním kupé, akci, na které deset různých lidí představilo svůj pohled na dané téma, tentokrát: Nic není náhoda. Díky všem, kteří jste na jedné či druhé akci byli se mnou. Cítil jsem vaši podporu. Třetí akce, kterou chci v této souvislosti zmínit, je beseda s investigativním novinářem J. Kmentou a uvedení jeho nové knihy. Na náš sbor se obrátili organizátoři Večerů s Hradeckým slunovratem, zda by bylo možné toto setkání uspořádat u nás. Jednalo se o poskytnutí azylu v situaci, kdy se konání akce na jiných místech zdálo být

neprůchodné. Naše modlitebna se zcela zaplnila lidmi, podobně jako při lednové přednášce Marka Orko Váchy. Ve svém úvodním slovu jsem připomněl důležitost setkávání napříč různými skupinami, vzájemného naslouchání a vedení rozhovoru. Těší mne, že jsme k tomu mohli otevřít náš sborový dům. Akce se povedla – promluvili skvělí řečníci (vedle Jaroslava Kmenty i Ivo Mluděk), celý večer vtipně moderoval Vašek Müller, krásně zazpívala Marie Puttnerová z Jablkoně a zcela nečekaně se mezi účastníky objevil i jeden ze studentských vůdců roku 1989 Martin Mejstřík. V pozitivní a milé atmosféře došlo i na smích a slzy dojetí. Patrná byla vzájemnost, ochota naslouchat, odvaha a posilující bytí pospolu. A myslím, že ta duchovní linka nechyběla ani tentokrát. A zdá se, že navázaná spolupráce bude mít v příštím roce pokračování. Vše se včas dozvíte...

Pavel Janošík

Jubilanti ... v prosinci, lednu a únoru

(zmiňujeme jména starších členů sboru a prosíme o pochopení, že vzhledem k zákonu o ochraně osobních údajů neuvádíme jejich datum narození a bydliště)

Iлона Luksová, Lída Hrdá, Jan Adame, Anna Volkmerová, Alena Valchářová, Rostislav Mezenský, Josef Luks, Jaroslava Váchová, Miroslav Jelínek, Emilie Chalupská

Boží požehnání at' naplňuje Vaše životy!

Adventní

Bože,
je čas čekání
nic nám nebrání
být Ti blíž

Bože,
nic nám nebrání ...
tak kdo nás nahání
do chrámů konzumu

Bože,
zbavení rozumu
do chrámu konzumu jsme nahnaní
Kdo nás zachrání?

Vzdáme to bez boje?
Nazi a bez zbroje
ve čtyřech zdech
ztrácíme dech...

Bože,
tvou ruku cítíme
regály mjíjme
pryč je klam – ty jsi náš chrám.

Bože,
dveře jsou dokořán
každý je zván
k Tobě pospíchá
modlitba tichá

Simona Kopecká

Adresa sboru: Lidická 2, Opava 746 01

**možnost rozhovoru s farářem,
nejlépe po předchozí domluvě - každý
den mimo pondělí**

Farář: Mgr. Pavel Janošík

Kurátor: Antonín Plachý

Telefon: 739 517 284

Email: opava@evangnet.cz

Web: www.evangeliciopava.com

Facebook: Evangeliciopava

Bankovní účet: 28 00 32 13 97 / 2010

Fond oprav: 25 00 49 98 39 / 2010

Redakční rada:

Šéfredaktor: Antonín Plachý

Členové: Pavel Janošík, Petr Wolf,
Zdenka Jančářová

Jazyková korektura: Helena
Domesová

Grafická úprava: Viliam Kušník

Křížovka: Tichá noc

Osmisměrka: narození Ježíše